

mindelig bekfendt, at jeg ikke behøver nærmere og udførligere at motivere min Forespørgsel. De gjældende Regler om Markfreden erkjendes vistnok af saagodt som Alle for at være saa gamle og forældede, at de ikke mere svare til Nutidens Fordringer. Men navnlig er der en Regel, som staaer i Lovkraft endnu, paa hvilken jeg vil henlede Opmærksomheden, fordi den er utaalelig og ofte lægger en Hemske tvæien for at tilvejebringe Markfred, nemlig i de Egne, hvor den almindelige Hegnslovgivning ikke endnu har faaet tilstrækkelig Tid til at fæstne sig. Det er Reglen om, at man for at faae Ret ligeoverfor en anden Mand's Creaturer, der gjøre Ufred, skal optage dem. Det er jo bekfendt, at der er mange Lodder, som have en uheldig og i det Hele langt bortfjernet Beliggenhed, og som derhos, som Følge af den uheldige Udskiftning, ere lange og smalle og have en i det Hele uheldig Figur. Paa saadanne Lodder er det nu physisk umuligt at bringe Bestemmelsen om Optagelse til Udjorelse, saaledes at man derved kan tiltvinge sig Fred for Andres Creaturer, og Naboen har det altsaa ikke alene i sin Magt at slippe fri for Bøder, men han kan ogsaa ligefrem i Ens aabne Dine trods Bestemmelserne om Markfreden ved f. Ex. at lade sine Lam gaae løse ind i Ens Korn, i Forvisning om at man ikke vil kunne optage dem. Vel findes der en Bestemmelse, som giver Ret til under visse Omstændigheder at dræbe Creaturerne; men deels skal der da skaffes Bevis tilstede for, at de ikke have kunnet optages — hvilket Bevis er vanskeligt at præstere —, deels er denne Udjorellesmaade som vist Alle ere enige om, kun lidet tidsvarende. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig, idet jeg skal tillade mig følgende Forespørgsel til den ærede Justitsminister: „Anseer den hithitagede Justitsminister de gjældende Lovbestemmelser angaaende „Markfred“ for at svare til Nutidens billige Fordringer fra det fremadtrædende Agerbrugs Standpunkt?“

Og, i benægtende Fald, er den høitærede Minister betænkt paa i en

nær Fremtid at forelægge Rigsdagen Forslag til tidsvarende Forandringer paa det ovenbetegnede Omraade?“

Justitsministeren: Jeg tilstaaer, at jeg, da jeg modtog Underretningen om den ærede Secretairs Forespørgsel, blev noget uvilg, idet jeg ikke var mig bevidst, at jeg havde andre Pligter med Hensyn til Markfreden end med Hensyn til Befred, Humsfreden og al anden Fred, nemlig fra det blot retslige Standpunkt. Der vaagnede imidlertid snart en Grundring hos mig om, at der tidligere havde fundet en Forhandling Sted her i Thinget om denne Gjenstand, ved hvilken Indenrigsministeren havde henvist til Justitsministeren. Dette gav mig Anledning til nærmere at undersøge Sagen, og ved denne nærmere Undersøgelse af Sagen viste det sig at være saa heldigt for Justitsministeren, at Indenrigsministeren senere var kommen til en anden Ansættelse, og at han derfor selv havde taget Sagen i sin Haand og ladet et Lovforslag om dette Forhold udarbejde. Dette var skeet allerede før det nuværende Ministerium dannedes. Det af den tidligere Indenrigsminister saaledes udarbejdede Forslag har været sendt til Justitsministerens Erklæring, og det er med hans Udtalelse derom gaaet tilbage til Indenrigsministeriet. Overledes Sagen senere der er bleven betragtet, derom vil imidlertid min ærede Collega, som jeg har formaaet til at være tilstede, strax for at den ærede Secretair ikke atter skulde blive sendt fra den ene til den anden, give Oplysning.

Indenrigsministeren: Ja, den Oplysning, som jeg kan give den ærede Secretair, har min ærede Collega Justitsministeren egentlig allerede givet. Jeg erkjender, at de hidtil gjældende Regler om det heromhandlede Forhold ikke ere hensigtsmæssige eller svarende til Agerbrugets nuværende Udvikling. Et Lovforslag angaaende disse Forhold er blevet udarbejdet og har været gjort til Gjenstand for Conference med Justitsministeriet. Det er imidlertid ikke saaledes færdigt, at det kan forelægges i denne Rigsdagsamling, idet der endnu er nogen Correspondance at føre med